



قصیده کابل

خوشا عشرت سرای کابل و دامان کهسارش

که ناخن بر دل گل می زند مژگان هر خارش

جناب محترم آصف آهنگ در کتابی به نام «بیادداشت ها و برداشت هایی از کابل قدیم» چنین می نویسد:

زمانیکه صائب تبریزی معروف به اصفهانی بنا به دعوت شاه مغول راهی هند بود، از طریق کابل به آن سامان رفت و چندی در کابل مهمان بوده، قصیده غرائی در وصف کابل سروده است که مطلع آن در بالا نکر شد.

و به ادامه محترم آصف آهنگ، شعری را به نام «در بندان کابل» آورده است که از شاعر آن نام نمی برد: که گویا به استقبال قصیده معروف صائب تبریزی سروده شده و آنهم در زمانی که پس از سقوط مغولیه و بعد از مرگ تیمور شاه کابل به اثر جنگ های داخلی بین برادران سدوزائی و باز بین سدوزائی و محمدزائی و تجاوز انگلیس ها و بیگانگان غارتگر و کشتار بیرحمانه دد صفتان به ویرانه تبدیل گردیده است.

خوشا کابل زمین و وصف حالش	نیابی در جهان جایی مثالش
نیابی خشک از خون هرچه بینی	جنوب و مغرب و شرق و شمالش
همای آسمایی رفته از کوه	عقاب کهساری خسته بالش
به چاهی سرنگون افتاده رستم	به غار شاهپر، سیمرخ و زالش
فشاند بوی خون باد سحرگه	نوایی مرگ خیزد از تلالش
درخت پیر پست افتاده در باغ	خمیده بر لب جو نو نهالش
نه تاب جلوه ماه تمامی	نه مهری بخشد از گردون هلالش
خرامی در خیابانی نه بینم	شکسته گوئیا پای غزالش

به شیر بیشه می خندد شغالش	به شاه طاووس کرگس خانه کرده
به بابرشاه، ابلیس است و آتش	کنام اهرمن در باغ بالا
نه در خضر چشمه را عین الکمالش	نه درخواجه صفا هرگز صفایی
نه قمری تا کند وصف جمالش	نه سروی ماند آزاده به گلشن
بجان شاهین و باز از کبر غالش	خراب از مارش، چوک و جاده و پل
به ماتم صرف گردد ماه و سالش	غم و درد و مصیبت رزق و روزش
فسون از قتل و کشتار رجالش	دریغ از دختران غرقه در خون
زبن برکنده بیخ بد سگالش	چه نازی برده افغانان که بادا
نه یک لاله بروید درجبالش	نه یک قطره بریزد از سحابش
نگیرد کس به شور بازار کابل	سمرقند و بخارا را به خالش
زبن برکنده بیخ بد سگالش	نیابد راه بار کج به منزل
به جوی شیر آب آید دگر بار	نه اهریمن بماند نی خیالش
سمرقند و بخارا را به خالش	نه یک لاله بروید درجبالش
نه اهریمن بماند نی خیالش	کنند هرچاه کن آخر به چالش

در این هنگامه گوید نای حافظ

خداوندا نگهدار از زوالش

پس دیده می شود که حال ما ملت در همان مرحله ایست که تقریباً دو صد سال قبل بوده و کدام تغییری رونما نگردیده است.

عارف عزیز گذرگاه
لیموژ - فرانسه